

Mladí manželé Princovi

Víkend na baráku v Rychnově

ani tady. Dráždilo je, že se jejich obyvatelé dokážou radovat režimu navzdory a že se jim dokonce daří vybudovat si částečnou ekonomickou nezávislost. Snažili se narušovat soukromé koncerty a přednášky, kvůli směšným důvodům nepouštěli hosty do obcí, kde se baráky nacházely, obkličovali přístupové cesty a buzerovali návštěvníky. Když ani to nezabralo, přistoupili ke svévolnému vyvlastňování i k přímým útokům.

Mezi nejznámější baráky patřily domy, které vlastnili nebo si pronajímali Květa a Jan Princovi. Jejich dům v Rychnově, pronajatá fara v Robčí a hospodářství v Mastířovicích, patřily mezi ostrůvky svobody, kde se potkával pražský underground s máničkami, studenty a tzv. volnou mládeží ze severočeských měst Ústí nad Labem, Děčín a Česká Lípa. Princovi všechny tyto domy už od počátku pořizovali s myšlenkou otevřeného domu, kde by našli útočiště lidé, kteří byli nebo se cítili být utlačováni. Ze všech tří baráků je komunisté nakonec vyhnali, oni se však dokázali bránit a vzdorovat dlouhých deset let.

Cesta do undergroundu

Květa Princová nikdy neměla o komunistech a jejich ideologii žádné iluze. Pochází z katolické moravské rodiny. Její dědeček se až do smrti hlásil k rakouskému mocnářství a o komunistech často pronášel: „Když potkáš komunisty, dej si ruce do kapes, aby ti něco neukradli.“ On i Květin otec byli členy lidové strany, z níž po roce 1948 vystoupili a do níž znovu vstoupili kolem roku 1968.

Kvůli jejímu lavírování po srpnové okupaci sovětskými vojsky se s ní ale zase rozešli. Rodiče rezervovaně prožívali i tzv. pražské jaro a uvolňování politických poměrů. Nevěřili, že by se režim pod taktovkou komunistů mohl výrazněji proměnit. Své dceři proto doporučovali, aby se po střední škole ani nezkoušela hlásit na humanitní obor. Předpokládali, že by nebyla přijata.

Květa Princová tak vystudovala všeobecnou vzdělávací školu, po které se přihlásila na Vysokou školu chemicko-technologickou v Praze. Namísto studií se ale rovnou zapojila do stávek a protestních akcí, které ve škole pořádali starší spolužáci. Zahájení školního roku totiž bylo odsunuto, protože protestů se účastnili i vyučující – na diskuse v přednáškových sálech chodil i Otto Wichterle, který zde dříve působil, a koncertovali tu Jaroslav Hutka s Petrem Kalandrou. Stávek se aktivně účastnil i její manžel, se kterým se však seznámila až o několik let později.

„Na celé škole tehdy panovala výjimečná atmosféra pospolitosti,“ vzpomíná Květa Princová. „Netrvala ale dlouho. Upálením Jana Palacha skončil poslední pokus o odpor, poté už se všechno zatáhlo normalizační mázrou.“

Květa Princová však měla to štěstí, že ji jedna spolužačka zavedla na bytovou přednášku k Jiřímu a Daně Němcovým v Ječné ulici. Brzy se stala pravidelnou účastnicí zdejších setkání, diskusí a přednášek a nasávala do sebe jak intelektuální atmosféru, tak atmosféru

**Silvestr 1977,
pár okamžiků před
zátahem Stb**

Barák – fara v Robči